

dr. Romana Jordan Cizelj je svoj prvi delovni dan v delegaciji Evropskega parlamenta na mednarodni podnebni konferenci v Kopenhagenu strnila v pričujoči zapis (komentarje na zapis lahko objavite >>> [tukaj](#)):

Kopenhagen: Pahljača stališč ostaja široko odprta

15. 12. 2009, Kopenhagen

Minil je torek na podnebni konferenci v Kopenhagenu. Medtem ko zbiram vtise današnjega dne, se v mislih že pripravljam na jutrišnji dan. V konferenčni center se bomo namreč odpravili zgodaj zjutraj, tako da bomo v prostorih Evropske unije skorajda dve uri pred prvim uradnim sestankom. Tako smo se odločili zaradi varnosti, saj so nevladne organizacije za sredo zjutraj napovedale demonstracije. Sprašujem se, kako lahko tovrstne demonstracije pripomorejo k boljšemu izidu pogajanj, ko pa bo njihova posledica le ta, da bodo pogajalci morali prej vstati, da bodo pravočasno začeli s sestanki. Kako bo to vplivalo na njihovo razpoloženje, dobro voljo in spretnost iskanja dogovorov, lahko samo ugibamo. Seveda nikakor nisem proti demonstracijam, saj imajo ljudje pravico in celo dolžnost povedati svoje mnenje. Sem pa proti takemu načinu izražanja mnenja, ki drugim ljudem onemogoča učinkovito in konstruktivno delo.

In kaj se je dogajalo danes z delegacijo Evropskega parlamenta? Srečali smo se z g. Yvom de Boerom, izvršnim sekretarjem UNFCCC in glavnim pogajalcem Združenih narodov. Opravili smo izmenjavo mnenj z g. Julesom Kortenhortom iz Evropske podnebne fundacije (European Climate Foundation). O dogajanjih na pogajanjih nas je obvestil g. Karl Falkenberg, direktor Generalnega direktorata za okolje. Ogledali pa smo si tudi trajnostno mesto Malmö in se sestali z njegovim podžupanom.

Po vseh opravljenih razgovorih današnjega dne lahko strnem, da je ozračje v Kopenhagenu napeto. Čeprav sta ostala za dogovore le še dva dneva in pol, ostaja pahljača stališč različnih držav široko razprta. Opogumlja pa dejstvo, da pri izražanju stališč uporabljajo skupno izhodišče: človeštvo mora ukrepati proti podnebnim spremembam. Zdi se, kot da je EU resnična gonilna sila pogajanj, prav danes pa smo dobili zagotovilo, da je to mogoče le, ker delujemo enotno. Evropska komisija in švedsko predsedstvo predstavljata skupno evropsko stališče. Čeprav so si države članice v nekaterih pogledih različne, pa so se uspele dogovoriti za eno skupno stališče, ki ga zagovarjamo navzven.

Tisto, kar nas razdvaja, bomo morali urediti s pogovori znotraj EU. Naloga za Slovenijo, da bo ob ustreznem trenutku pripravljena zagovarjati svoja stališča in naše morebitne posebnosti! Zanimiva je bila opazka g. de Boera, da EU kaže na pogajanjih konstruktivno fleksibilnost. Tisto, kar je povsem jasno že danes, je dejstvo, da v Kopenhagenu ne bo dosežen pravno zavezujoč dokument. Si pa pogajalci prizadevajo, da bi bil sprejet izčrpen, pošten in jasen sporazum, ki bo delovnim skupinam omogočil, da bodo v naslednjih šestih mesecih pripravile pravno zavezujoč dokument.

Tudi glede tega, da naj bi bil najvišji še dovoljen prirastek globalne temperature 2 stopinji Celzija, ni soglasja. Predvsem obalne in otoške države si namreč želijo, da bi ukrepali mnogo bolj odločno in omejili rast temperature na bistveno nižjo raven. Po napovedih g. de Boera bomo verjetno končali z zavezo, da sme biti temperatura višja nekje med 1,5 in 2 stopinji Celzija ali pa, da ne sme preseči 2 stopinj.

Gostje, s katerimi smo se pogovarjali, so zatrjevali, da na pogajanjih ne gre vse gladko in da napredek sploh ni spodbuden. To pa niti ni čudno, saj so pogajanja izredno kompleksna in vključujejo ogromno različnih dogovorov. Naj poleg že omenjenega tipa dokumenta in najvišjega dovoljenega prirastka temperature omenim še številske zaveze za zmanjšanje izpustov toplogrednih plinov (TGP), vključitev novih TGP, ohranjanje gozdov, tržne mehanizme za spodbujanje trajnostnih tehnologij, finančna sredstva. To so vsebinsko izredno zahtevna področja, o njih pa morajo najti skupen jezik razvite in razvijajoče se države.

Več o napredku na posameznih vsebinskih področjih bom napisala v naslednjih dneh, saj se bodo stališča zagotovo še zblížala. Danes pa naj napišem še nekaj o tukajšnjem življenju.

Na Dansko sem priletela v ponedeljek že v mraku. Začudena sem bila, kako je lahko glavno mesto tako temno, zelo slabo osvetljeno. Pozneje sem se prepričala, da imajo izredno premišljeno javno razsvetljavo. Vse luči so močno usmerjene zgolj na cestišče, svetloba praktično ne uhaja proti nebu. Tako je osvetljenost cestišča dobra, nebo pa ponoči ostaja temno. Seveda, Danska je ena od držav, ki se ponašajo z zelo učinkovito rabo energije! Podobno sem opazila tudi na naši ekskurziji v Malmö, ki je sicer švedsko mesto. Le-to slovi po trajnostni ureditvi, ki je tako temeljita, da se pri njih kar vrstijo razni uradni obiski, kot je bil npr. tudi obisk delegacije EP. Električno večinoma proizvajajo z vetrnimi elektrarnami, pospešujejo uporabo sončne energije, odpadke reciklirajo in jih med drugim uporabljajo za proizvodnjo bioplina, njihove hiše so nizkoenergijske, razvit imajo javni promet in odlično infrastrukturo za kolesarje. Tako zanje sploh ni čudno, da kljub snegu, vetru in mrazu ljudje sredi decembra v

mestu kolesarijo, medtem ko njihov avtomobil miruje v garaži. Spodbudno je dejstvo, da so se v mestu odločili za trajnostni razvoj v začetku devetdesetih let, ko je bila gospodarska situacija tam izredno slaba in so morali narediti korenite spremembe. Izrabili so finančno pomoč iz evropskih skladov, jo povezali s sofinanciranjem iz lastne države ter spodbudili trajnostne tehnologije. Tako je nastalo veliko število delovnih mest in ljudje, ki so zaradi revnega življenja to področje zapuščali, so se začeli vračati. In ne samo to. V mesto zaradi njegove atraktivnosti prihajajo novi in novi priseljenci. To jim je uspelo v manj kot dveh desetletjih.

Pa še kratka pripetija. Ko smo se sprehajali po stanovanjski soseski v Malmö, nam je domačinka vodička razložila njihov sistem zbiranja deževnice v majhnem ribniku med hišami. Voda iz njega odteka v morje po posebnem sistemu, ki je prilagojen morebitnemu zvišanju nivoja morske gladine zaradi podnebnih sprememb. Očitno je bilo, da je v stanovanjskem naselju vse zelo premišljeno. Nakar se je kritično oglasila ena od Britank v delegaciji z opazko: »Le kako lahko imate vodo med hišami, saj se lahko kdo od otrok utopi?« Spogledali smo se, vsak si je mislil svoje. Čez nekaj metrov smo prišli do dveh cevi s pokrovkama v višini približno 1,5 m. Vodička nam je razložila, da se v eni cevi zbirajo organski odpadki, v drugi cevi pa vsi ostali odpadki. Ista Britanka je vprašala: »Le zakaj sta cevi tako ozki?« Pa se je kot iz topa oglasil nek drug član delegacije: »Da otroci ne morejo pasti vanje!« Tokrat smeha nismo mogli zadržati.

Dr. Romana Jordan Cizelj,
slovenska poslanka v EP, članica delegacije EP na konferenci COP15

